

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **Realfina a.s.**, IČ 28483553, sídlem Panská 895/6, Praha 1, zastoupená Mgr. Markem Strádalem, advokátem, sídlem Panská 854/2, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. ledna 2017 č. j. MHMP 150394/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. března 2019 č. j. 3 A 46/2017 - 56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobkyně vlastní pozemky p. č. 591 a 592 v k. ú. Nové Město (není-li dále uvedeno jinak, je míněno toto katastrální území), přičemž na prvním z uvedených pozemků stojí dům č. p. 895, taktéž ve vlastnictví žalobkyně. Adresa uvedených nemovitostí je Panská 6, Praha. Ulice Panská vede rovnoběžně se severovýchodní stranou Václavského náměstí a nemovitosti žalobkyně odděluje od Václavského náměstí pouze vnitroblok tvořený její stavbou a dalšími objekty, ohraničený ulicemi Václavské náměstí, Jindřišská, Panská a Na Příkopě. Na základě toho se žalobkyně domáhala účasti v řízení o umístění stavby nazvané „Revitalizace spodní části Václavského náměstí v úseku Na Příkopě – Vodičkova,

Praha 1, Nové Město, Václavské nám.“ Argumentovala zejména tím, že součástí projektu revitalizace je zbudování vjezdové rampy do podzemních garáží umístěných v předmětném vnitrobloku. Tento stavební objekt bezprostředně souvisí s podzemními garážemi, jež mají být následně realizovány v rámci připravované rekonstrukce části předmětného vnitrobloku.

[2] Úřad městské části Praha 1, odbor výstavby (dále též „stavební úřad“) rozhodl dne 24. října 2016, že žalobkyně není účastnicí řízení. Toto rozhodnutí potvrdil v odvolacím řízení žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“). Žalobkyně nebyla úspěšná ani se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), ten ji zamítl rozsudkem označeným v záhlaví.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[3] Proti výše uvedenému rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas kasační stížnost. V ní namítala, že ačkoliv je odvolací rozhodnutí nepřezkoumatelné, městský soud vyhodnotil jeho odůvodnění jako dostatečné. Přitom žalovaný se nevypořádal se všemi stěžovatelčinými námitkami a navíc si sám v rozhodnutí protirečí, pokud na jednu stranu tvrdí, že stěžovatelčina práva dotčena být mohou, a na druhou stranu, že dotčena nejsou a být nemohou. Nedostatky rozhodnutí stavebního úřadu také nemohly být napraveny odvolacím rozhodnutím, jak tvrdí městský soud, k čemuž stěžovatelka citovala početnou judikaturu Nejvyššího správního soudu na téma kvality odůvodnění správního rozhodnutí. Městský soud dále vyšel z nesprávného právního názoru, že účast ve správním řízení je podmíněna tím, že určitá osoba je řízením dotčena, nikoliv že pouze může být dotčena (stěžovatelka zde odkázala na odst. 31 napadeného rozsudku). Přitom s pouhou možností dotčení počítá jak správní řád, tak stěžovatelkou citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu. Potenciální dotčení stěžovatelky vyplývá z toho, že nyní vedené územní řízení souvisí se záměrem rekonstrukce vnitrobloku a realizace podzemních garáží, pro něž má jako přístup sloužit výše zmíněná vjezdová rampa. Další vývoj dal ostatně stěžovatelce za pravdu, neboť v současné době již probíhá u stavebního úřadu územní řízení na záměr „Rekonstrukce části vnitrobloku č. p. 852, 835, 837, 896, 900, 1480, Praha, Nové Město“, jehož součástí je umístění podzemních garáží s kapacitou 270 stání na pozemcích přímo hraničících se stěžovatelčinými nemovitostmi.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na to, že stěžovatelka není schopna uvést, jakým způsobem se jejích práv může dotknout záměr, který je předmětem sporného územního řízení. Dovojuje své dotčení pouze z toho, že umísťovaná stavba umožní realizaci stavby jiné, na kterou je však vedeno samostatné územní řízení, v němž má stěžovatelka postavení účastníka. Při této logice by účastníky řízení o umístění pozemní komunikace museli být vlastníci nemovitostí v okruhu minimálně 50 km kolem ní, neboť tato oblast se stane díky komunikace lépe dostupnou a umožní se tím v ní výstavba nových domů.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny, a kasační stížnost vyhodnotil jako přípustnou. Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl

pokračování

k závěru, že není důvodná, neboť na všechny stěžovatelčiny námitky odpovídá dostatečně napadený rozsudek.

[6] Pokud jde o tvrzenou nepřezkoumatelnost odvolacího rozhodnutí, městský soud v bodech 25 až 28 svého rozsudku pečlivě porovnal jednotlivé odvolací námitky stěžovatelky s obsahem napadeného rozhodnutí a citoval konkrétní pasáže, které na ně reagují. Stěžovatelka naproti tomu v kasační stížnosti neuvedla jedinou konkrétní námitku, která podle ní zůstala nevypořádána. Její kasační stížnost tak zůstává v rovině pouhého obecného tvrzení bez jakékoliv skutečné výtky vůči práci odvedené městským soudem. Totéž platí i pro vnitřní rozpornost odvolacího rozhodnutí. Městský soud v bodě 32 svého rozsudku jasně uvedl, že z odvolacího rozhodnutí nikterak nevyplývá, že by žalovaný připouštěl možnost dotčení práv stěžovatelky, naopak podle názoru žalovaného by k němu nemohlo dojít ani při extenzivním výkladu tohoto pojmu. Stěžovatelka opět v kasační stížnosti neodkazuje na žádnou konkrétní část odvolacího rozhodnutí, která by popírala to, jak celkové vyznění tohoto rozhodnutí popsal městský soud. Kasační argumentace stěžovatelky má i zde charakter obecných proklamací. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, co již dříve ve svých rozsudcích vyslovil, totiž že kvalita žaloby (a obdobně též kasační stížnosti) předurčuje kvalitu a obsah rozhodnutí soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. července 2009 č. j. 7 As 73/2008 - 65). Ve správním soudnictví se uplatňuje dispoziční zásada, dle níž náleží klíčová role při určení předmětu a rozsahu soudního přezkumu žalobci. Není úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních, popř. kasačních námitek a samy je dotvářely (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 3. 1999, sp. zn. I. ÚS 164/97, a ze dne 19. 11. 1999, sp. zn. IV. ÚS 432/98).

[7] Další námitka stěžovatelky, že případné nedostatky odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nelze v odvolacím řízení napravovat, pak postrádá jakoukoliv zákonnou oporu, neboť i k nápravě takovýchto chyb pochopitelně odvolací řízení slouží, jak vyplývá z početné judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 22. července 2008 č. j. 2 As 20/2008 - 73, ze dne 14. března 2013 č. j. 4 As 10/2012 - 48 či ze dne 10. prosince 2018 č. j. 6 As 286/2018 - 34).

[8] Opodstatněné není ani tvrzení stěžovatelky, že městský soud v bodě 31 svého rozsudku odmítl z hlediska účasti ve správním řízení rozlišovat, zda určitá osoba bude, či pouze může být dotčena na právech. Městský soud zde pouze uvedl, že takové rozlišování je irelevantní v tomto konkrétním případě, jelikož správní orgány se ve svých rozhodnutích možnou mírou dotčení práv stěžovatelky zabývaly ze všech možných úhlů pohledu.

[9] Konečně, pokud jde o samu podstatu případu, totiž o možnost „zprostředkovaného“ dotčení stěžovatelky tím, že umístění jednoho z objektů nyní projednávaného záměru (konkrétně vjezdové a výjezdové rampy na Václavském náměstí) může v budoucnu umožnit umístění záměru jiného (konkrétně podzemních garáží ve vnitrobloku, jehož součástí je dům stěžovatelky), který se jí již zcela nepochybně bude na právech dotýkat, i zde se Nejvyšší správní soud ztotožnil s hodnocením městského soudu. V době přípravy rekonstrukce Václavského náměstí se ve vnitrobloku podzemní garáže již nacházely, pouze měly menší kapacitu a byly přístupné méně komfortním

způsobem, totiž pomocí nákladního výtahu. Tento výtah měl být v rámci rekonstrukce zrušen, logicky by tedy investor musel zajistit alternativní připojení pro stávající podzemní garáže. Objekt vjezdové a výjezdové rampy má mít ovšem především formu stavební přípravy pro dopravní napojení podzemní části budovy, v níž se nacházejí podzemní garáže, na prostor Václavského náměstí. Má jít o podzemní železobetonovou konstrukci s částečným přestřešením, která bude následně provizorně zasypana a překryta stejným povrchem, jaký má být použit na okolní ploše. Šířka rampy má být taková, aby v případě jejího stavebního dokončení v budoucnu umožnila zvýšení kapacity stávajících podzemních garáží.

[10] Nejvyšší správní soud připomíná tyto skutkové okolnosti, na něž poukázal už městský soud, aby názorně ukázal, že v daném případě zjevně nejde o žádné umělé rozdělování jednoho záměru téhož investora na více částí s cílem vyšachovat dotčené osoby z účastenství na některém řízení a dosáhnout nakonec povolení celého záměru tzv. salámovou metodou. Naopak, je zcela přirozené, že pokud dochází k rozsáhlé stavební rekonstrukci veřejného prostranství, pak je v zájmu investora vyřešit všechny případné budoucí zájmové střety, jež by mohly vést v dohledné době k nutnosti do revitalizované plochy opět stavebně zasahovat. Jestliže tedy měl investor signály, že vlastník podzemních garáží zvažuje jejich rozšíření (a nebyl-li takový záměr zjevně nepřipustný), pak bylo jistě i v jeho zájmu připravit svůj projekt tak, aby takovému záměru nebránil, a navrhnout tudíž vjezdovou a výjezdovou rampu o dostatečné šíři, jež by postačovala jak pro stávající podzemní garáže, tak i pro jejich plánovanou vyšší kapacitu. Tím ovšem není nikterak dáno, že záměr rozšíření podzemních garáží musí být povolen. Rampa se má podle technické zprávy k projektu po dokončení zakrýt povrchem o stejné skladbě, jakou bude mít okolní plocha. V případě, že žádost o umístění rozsáhlejších podzemních garáží v předmětném vnitrobloku bude zamítnuta, může takto zůstat zakryta i nadále, nebo ji lze odkrýt a stavebně dokončit jen pro potřeby vjezdu do stávajících garáží. Vybudováním samotné stavební přípravy pro vjezdovou rampu tak nemohou být práva stěžovatelky ani hypoteticky dotčena. Takové dotčení hrozí skutečně až v řízení o umístění stavby rozšíření garáží, v němž – jak uvedl žalovaný – stěžovatelce postavení účastníka řízení přiznáno bylo.

[11] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že městský soud zhodnotil věc správně. Z výše popsanych důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti napadenému rozsudku v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

IV. Náklady řízení

[12] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 29. května 2019

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu